

самрозвитку та самореалізації люди з особливими потребами вбудовуються в суспільство і стають його повноправними членами.

Список використаних джерел

1. Конституція України. – Відомості Верховної Ради України (ВВР), 1996, № 30. [Електронний ресурс] – Режим доступу // <http://www.rada.gov.ua>.

2. *Богданов С.* Соціальний захист інвалідів: Український та польський досвід / С. Богданов – К.: Вид-во Соломії Павличко “Основи”, 2002. – 92 с.

3. *Шевцов А.* Комплексний підхід до соціальної реабілітації інвалідів: теоретико-методологічні засади / А. Шевцов // Соціальний захист. – 2004. – № 7. – С.29-33.

4. *Фролова Н.Д.* Принципы и подходы рационального формирования инновационно-образовательного кластера [Электронный ресурс]. – Режим доступу URL:<http://www.be5.biz/ekonomika1/r2012/2883.htm>

Пашков А.П.,

кандидат технічних наук, доцент НаУКМА,

Академік Міжнародної академії безпеки життєдіяльності

Щаслива Л.А.,

кандидат економічних наук, доцент КНТЕУ

Щасливий А.Я.,

ІТ-підприємець

ІНКЛЮЗІЯ ТА ЦИФРОВІ ТЕХНОЛОГІЇ В ОСВІТІ ЯК СУЧАСНІ МЕТОДИ ЗМІШАНОГО НАВЧАННЯ ДЛЯ ЛЮДЕЙ З ОСОБЛИВИМИ ПОТРЕБАМИ

Змішані підходи до навчання, що включають інклюзію та цифрові технології в освіті виявилися одними із найпопулярніших технологій сьогодення, тому що дозволяють скористатися гнучкістю, зручністю дистанційного навчання та перевагами традиційного класу. Якщо цифрові технології відкривають унікальні можливості для розвитку нашої економіки та підвищення якос-

ті життя громадян. Світові лідери “цифрового ринку” – Alphabet (Google), Cisco, IBM, Intel, Oracle, Deloitte, SAD, Ericsson, MasterCard. За темпами зростання електронного навчання Україна входить в ТОП-10 країн: Індія – 55%, Китай – 52%, Малазія – 41%, Румунія – 38%, Польща – 28%, Чеська Республіка – 27%, Бразилія – 26%, Індонезія – 25%, Колумбія – 20%, Україна – 20% [3]. То інклюзія – це політика та процес, який дає змогу всім дітям брати участь у всіх програмах [1].

Український інтелект будує “економіку знань”, де завгодно, але не в Україні і це не вина кампаній та громадян: вони роблять це там, де є реальний запит на їх інтелект та знання, де є робота. Як наслідок, відтік висококваліфікованих кадрів за кордон у 2016 р. склав майже 10000 фахівців. Їдуть кращі за підрахунками експертів один програміст – це орієнтовно 1 млн. доларів “продукції”, яку він створює. Фактично, це проінвестований в інші економіки “інтелектуальний капітал” України. Тому не виникає сумніву, що ключовою умовою “цифровізації” України повинно бути формування внутрішнього попиту на “цифрові технології” та споживання їх секторами економіки, громадянами, бізнесом, державою.

Однак слід констатувати, що в Україні нажаль відсутнє офіційне та об’єктивне бачення розвитку “інтелектуально-містких, креативних, інноваційних ринків”, у тому числі “цифрових”.

Існуючий закон “Про основні заходи розвитку інформаційного суспільства в Україні на 2007-2015 р. втратив свою часову та суттєву актуальність. А побудова цифрових систем, орієнтованих на бізнес, і відкритий ринок на “внутрішніх” стандартах неприпустима [2].

Системи електронної комерції, біржових і фінансових ринків, тощо мають дотримуватись міжнародних та Європейських стандартів. Виключенням з цього правила можуть бути затверджені національні програми у сфері оборони та безпеки, у яких застосування інших стандартів національних, міждержавних є аргументованим.

У країнах з розвиненою економікою нові технології поетапно замінюють старі, доповнюючи їх або цілком оновлюючи.

Проте країни, що розвиваються у більшості випадків використовують застарілі технології. Це означає, що останні мають значно більший потенціал стрімкого розвитку шляхом переходу до найновішої версії відразу через кілька поколінь технологій.

Однак лише технологій для здійснення “цифрових” трансформацій та можливості “стрибокподібного” розвитку замало. На ринку мають існувати відповідні накопиченні знання про управління технологіями, досвід роботи розгортання попередніх технологій, інші супутні знання. Саме тому “стрибокподібний” розвиток – це в жодному разі не “дарунок небес”, а кропіткий попередній аналіз наявних умов щодо придатності тієї чи іншої сфери або системи для нових технологій.

До головних проблем розвитку “цифрових” навичок та компетенцій в Україні слід вважати: *по-перше*, сфера “цифрових” технологій в Україні розвивається хаотично та окремо від академічної освіти; *по-друге*, застарілі методики викладання, відсутність навчальних європейських стандартів, підготовлених і досвідчених викладачів; *по-третє*, недоступність цифрових технологій для навчального процесу призвели до надзвичайно низького рівня цифрової грамотності в усіх існуючих сегментах державної системи освіти (дошкільної, початкової, середньої, вищої). Зустрічаються лише поодинокі виключення. Як наслідок, існуюча система освіти не задовольняє потреби ринку праці, виявляється нездатною формувати якісні трудові ресурси, не працює на автономне якісне благополуччя людини, суттєво зменшує їх можливості працевлаштування, капіталізації, і в цілому програє економіка країни і якість життя людини в ній взагалі. Стан впровадження цифрових технологій в середніх школах характеризується наступними проблемами: а)пропорція кількості учнів на комп'ютер в Україні складає 27:1 (для прикладу в Європі ця пропорція складає 3:1); б)в 95% шкіл використовується комп'ютерна техніка, що була вироблена та поставлена у період 2000–2011 рр., тобто 100% морально застаріла; в)підключення шкіл до мережі Інтернет в багатьох випадках здійснюється за ініціативи батьків і громадян; г)комп'ютерні класи знаходяться в основному лише в кабінетах інформатики, а це унеможливорює зробити увесь на-

вчальний процес в інших класах “технологічним”. Сьогодні і в галузі вищої освіти на перший план виходить проблема застарілої матеріально-технічної бази ВНЗ. Разом з тим, майже 60% студентів заявили, що змішане середовище навчання найефективніше [5]. В найближчі 15-20 років “Атлас нових професій” буде включати 140 нових професій у 19 галузях. Наприклад, медицина – 16, менеджмент – 14, ІТ-сектор – 10, освіта – 10, наземний транспорт – 9, енергоспоживання – 9, робототехніка – 8, екологія – 6 [4].

Роль “цифровізації” до людей з особливими потреби і медицини в цілому очевидна. Це не просто тренд, а життєва необхідність її розвитку та ефективного надання послуг. Медична інформація, що базується на “медичних паперових картках” та жартах про “почерк лікарів” повинна відійти в минуле. Цифрова медицина повинна забезпечувати взаємодію між пацієнтами, медичними працівниками та установами за допомогою “цифрових” технологій.

Необхідною умовою на шляху досягнення зазначеної мети – створення національної системи Electronic Health Record (EHR). EHR – динамічний набір систематизованих електронних даних про стан здоров'я окремого пацієнта та споживання медичних послуг. Впровадження Electronic Medical Record медичної картки пацієнтів ведуться лікарем в електронній формі (дублікати на паперових носіях не потрібні). Дані пацієнта з різних медичних закладів зберігаються в одній базі даних. EHR передбачає і електронний рецепт до аптеки з передачею його назад для підтвердження. Пакет електронних документів, що надається органам соціального страхування або медичним закладам для отримання компенсації.

Важливим кроком, що зробить легшим доступ до освіти для дітей з особливими освітніми потребами, це безумовно постанова Кабінету Міністрів України від 11 серпня 2017 року. Саме тепер, кожна дитина з особливими освітніми потребами має змогу навчатися у колективі однолітків. При цьому надзвичайно важливо забезпечити таку дитину відповідним супроводом та переконатися, що для неї створенні усі необхідні умови для навчання [1].

Сьогодні вирішити питання з матеріально-технічною базою допоможе освітня субвенція, яка виділяється на кожну дитину. Уряд вперше заклав у бюджет 2017 р. цільову освітню субвенцію на інклюзивну освіту у розмірі 209 млн. грн.

При цьому, треба зазначити, що сьогодні вже існує маса програмного забезпечення для спрощення та прискорення освітнього процесу. Тому важливим є розробка в державі єдиного стандарту на рівні АРІ, тобто набору уніфікованих запитів на якому спілкуються між собою державна база даних (БД) серверів шкіл, ВНЗ, ІТ-підприємств, сервісів. Перевагою АРІ слід вважати те, що воно не піддається моральному застаріванню, в той час, як АРІ може не мінятися сторіччями, оболонки – ПЗ можуть змінюватися приватними підприємствами щоміті.

Як висновок, можна стверджувати, що саме інклюзія та цифрові технології із змішаної освіти передбачають найсучасніші методи навчання, в основі яких індивідуальний підхід до кожної дитини з урахуванням усіх її індивідуальних особливостей – здібностей, особливостей розвитку, типів, темпераменту, статті, сімейної культури, тощо.

Список використаних джерел

1. Діти з особливими освітніми потребами // [Електронний ресурс]. – Режим доступу: osvita.ua/school/method/upbring/1555/
2. Проект “Цифрова адженда України – 2020” // [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <https://uccr.org.ua/uploads/files58e78ee3c3922.pdf>
3. Теорія та практика змішаного навчання: Монографія / В.М. Кухаренко, С.М. Березенська, К.Л. Бугайчук та ін. – Харків: “Міськдрук”, НТУ “ХП”, 2016. – 284 с.
4. Чему учиться и от чего отказаться в ближайшие 20 лет? Ответы – в “Атласе новых профессий” [Электронный ресурс]. – Режим доступа: <http://www.asi.ru/news/16379/>
5. Students Want More Technology and Blended Learning | Lambda Solutions Moodle P. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://bit.ly/zlpym1> <http://lambdasolutions.net/content/students-want-more-technology-and-blended-learning>